

Ἐν τῷ ταξειδίῳ του ἔσχεν ἱκανὰς περιπετείας, αἵτινες περιέσπων αὐτόν· ἀλλ' ἐν τῷ μέσῳ τῶν περισπασμῶν ἐκείνων μία ἰδέα ἦτο διαυγής, καθαρὰ, ἀναλλοίωτος καὶ ἀνεξάλειπτος· ὁ πρὸς τὴν Ἰριδα ἔρωτος του. «Θεέ μου, ἔλεγε πολλάκις καθ' ἑαυτὸν καὶ ἔγραφεν ἐν τῷ ἡμερολογίῳ του· τί νὰ κάμνη ἀρὰ γε; με ἐνθυμεῖται; πότε θὰ εὐτυχίσω νὰ τὴν ἐπανίδω;»

Ἐπανῆλθε τέλος τὸν ἰανουάριον. Τὴν ἐπανεῖδε δύο ἡμέρας μετὰ τὴν ἀφίξιν του, κατὰ τύχην, ἐνῶ ἐκεῖνος εἰσῆρχετο εἰς τὴν οἰκίαν τῆς κ. Β. πρὸς ἐπίσκεψιν καὶ ἐκείνη ταύτοχρόνως ἐξῆρχετο τῆς αὐτῆς οἰκίας συνοδευομένη παρὰ τοῦ συζύγου της· «Καλῶς ἤλθατε», εἶπεν αὐτῷ σφίγγασα τὴν χεῖρά του. Ἐκεῖνος, εὐτυχῆς ἐκ τῆς ἀπροσδοκίτου συναντήσεως, ἔμενον ἀφωνός ἐπὶ τινὰ δευτερόλεπτα, μόλις δὲ ἠδυνήθη νὰ συναρθρώσῃ ὀλίγας εὐχαριστηρίους λέξεις. «ὦ! με ἀγαπᾷ λοιπὸν πάντοτε» ἐσκέφθη ὁ Λέανδρος. Ἄλλ' ἠπατάτο· τὰ πράγματα ἦταν πολὺ, παραπολὺ μεταβλημένα!

(Ἀκολουθεῖ).

Κ. Σ. Η.

ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΦΑΚΕΛΟΣ.

Πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν ἔχομεν δύο τεύχη ποιήσεων, τὸ μὲν ἐκ τῆς πόλεως τῆς Παλλάδος ἡμῖν προσφερόμενον, τὸ δὲ ἐκ τῆς ἡμετέρας ταύτης πόλεως φιλοδωρούμενον. Περὶ ἐκατέρου βραχὺν λόγον ἐνταῦθα ποιούμεθα.

Τὸ πρῶτον, εἰσὶ *Ποιήσεις* τῆς Ἀγανίκης Μαζαράκη (ἐν Ἀθήναις, 1893, 80ν σελ. 15' + 303). Περὶ τῆς ποιητρίας ταύτης, ἣτις ἐγένετο γνωστὴ ὡς τοιαύτη μετὰ θάνατον, ἐγράψαμεν ἤδη ἐν τῷ ὑπ' ἀριθμ. 5 τεύχει τῆς Ἑβδομαδιαίας, ἐξενεγκόντες καὶ ἦν ἐσχηματίσαμεν γνώμην περὶ τῶν ποιήσεων αὐτῆς, ὑπ' ὄψιν ἔχοντες τὰ τότε δημοσιευθέντα ἐν διαφόροις τῶν Ἀθηναίων ἡμερησίων. Ἡ γνώμη ἡμῶν ἐκείνη ἐν γένει οὐδαμῶς μετεβλήθη καὶ μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ τεύχους, ὅπερ ἐνέχει τὸ σύνολον τῶν ποιήσεων. Ἄλλ' ἂν αἱ ποιήσεις τῆς αἰοιδίμου Ἀγανίκης ἔχουσιν ἐλλείψεις, ἔχουσιν ὅμως καὶ μεγίστην ἀρετὴν, τὴν ἀρετὴν τῆς δι' αὐτῶν ἐκδηλώσεως τοῦ τρυφεροῦ καὶ ὑψηλοῦ αἰσθήματος τῆς ἀγάπης πρὸς τὸν πλησίον, τῆς φιλάνθρωπίας. Ἡ Ἀγανίκη διὰ τῶν στίχων αὐτῆς ἔκλαιε μετὰ τῶν κλαιόντων καὶ ἔχαιρε μετὰ τῶν χαιρόντων. Τὸ αἶσθημα δὲ τοῦτο κάλλιστα ἐκδηλοῦται διὰ τῶνδε τῶν στίχων αὐτῆς:

ὦ Ἰησοῦ! εἰς τὰ χροσὰ τὰ ρήματά σ' ἐκεῖνα
ἐν ρῆμα ὀραιότερον τῶν ἄλλων ἀπαντᾶται.
Εἶναι τὸ εὐδέστερον ἀπ' ὅλα σου τὰ κρῖνα
εἶναι τὸ ἀγιώτερον! Ἀλλ' ἡ λ ο υ ς ἄ γ α π ᾶ τ ε !

Τὸ ποίημα ἐξ οὗ τοὺς στίχους τούτους ἀπεσπάσα-

μεν ἐπιγράφεται Ἡ πρώτη τοῦ ἔτους, ἐνέχει δὲ καὶ τὰςδε τὰς στροφάς:

ὦ! πόσοι, πόσοι εὐτυχεῖς ἠδύνατο νὰ γίνουν,
χωρὶς νὰ χάσουν τίποτε ν' ἀκούουν εὐλογίας . . .
καὶ ὅμως εἰς ματαιότητας τὰ πλούτη αὐτῶν γίνουσι
μὴ ἐννοοῦντες τὰς εὐχὰς εὐγνώμονος καρδίας.

ὦ! μίαν μόνον ἐπὶ γῆς ἐπόθησα εὐτυχίαν . . .
νὰ καταπαύω δάκρυα, νὰ σβύνω τὴν ὀδύνην . . .
νὰ γύνω βάλσαμον γλυκὺ εἰς τὴν ἀπελπισίαν . . .
νὰ φέρω πάντοτε χαρὰν . . . τῶν πόνων τὴν γαλήνην!

ὦ! μίαν μόνην ἐπὶ γῆς εἶχα φιλοδοξίαν!
νὰ καταπαύω δάκρυα! καὶ μειδιῶντα χεῖλη
νὰ βλέπω παντοῦ . . . πάντοτε νὰ δίδω εὐτυχίαν . . .
φθῶν τὸ ἄστρο ποῦ τὴν γῆν φωτίζει ἄμα ἀνατείλη.

Τοιαῦται αἱ ποιήσεις τῆς Ἀγανίκης Μαζαράκη μεταβαίνομεν ἤδη εἰς τὸ ἕτερον τεύχος.

Τὸ τεύχος τοῦτο ἐπιγράφεται «Ἀποστόλου Ε. Μιχαλοπούλου Πρῶτοι στίχοι» (ἐν Κωνσταντινουπόλει, 1893, 16ον σελ. 81). Ὁ τοὺς στίχους τούτους γράψας δὲν εἶνε τις γνωστὸς ποιητής, δὲν εἶνε ἰδίῳ ἐξ ἐκείνων, οἵτινες καὶ δίστιχον μόνον γράψαντες κοινὸν ἐγείρουσι περὶ ἑαυτοὺς θόρυβον, καὶ παρίστανται εἰς τὸ μέσον, ἂν μὴ ἤλιοι, ἀστέρες ποιητῶν. Ἀφανῆς διετέλει ὢν ὁ μετριοφρόνως τὰ ἔργα τῆς ἐμπνεύσεως, διότι κέκτηται τοιαύτην, αὐτοῦ στίχους ἀποκαλῶν. Τὸ πρῶτον ἤδη βλέπομεν στίχους αὐτοῦ ἐν τεύχει ἰδίῳ. Ἐδημοσίευσεν ποιήσεις τινὰς μέχρι τοῦ νῦν ἐν τισι περιοδικοῖς, ἀλλὰ οἱ πολλοὶ παρεῖδον αὐτάς, καὶ ὅμως ἀσφαλῶς δύναται τις εἰπεῖν ὅτι ὁ κ. Μιχαλόπουλος καὶ εὐχέρειαν ἔχει, διότι οἱ στίχοι αὐτοῦ οὐδαμῶς εἰσι βεβιασμένοι, ὡς παρὰ πολλοῖς γίγνεται, ἀλλὰ ρέουσιν, καὶ ἐπιδεικνύσι πολλὰς ποιητικὰς ὄντως καλλονὰς. Τινὰ τῶν ποιημάτων αὐτοῦ εἰσι χαριέστατα, ἐξ ὧν παρατιθέμεθα τὸδε ἐπιγραφόμενον:

Διακοπὴ ὀχρέδεων.

Ῥωτῶ σὺν χάλας μιὰ φορὰ
τὸν κατεργάτη τὸν παρὰ,
ποῦ εἶναι καὶ δὲν φαίνεται,
καὶ ἐκεῖνος δίχως ἐντροπῆ
ἐτόλμησε νὰ μοῦ εἰπῆ
κοντὰ μου πῶς συχίνεται.

Μὰ ἔχει δίκιο ὁ φτωχός!
ὅ' αὐτοκτονίση μοναχός
ἵς τὴν ἰδιικήν μου σπέην.
Συνείθισε νὰ κατοικῆ
παντοσεῖνὰ μόνον ἐκεῖ,
ὅπου συντρόφους βλέπει.

Ὅταν τὸν ὀδῶ καμμιὰ φορὰ
νὰ ἔργεται — ὦ τί χαρὰ —
νὰ με ἰδῆ καὶ μένα,
«Ἐλα, τοῦ λέγω, κάτσε ὀδῶ·
νῆξω καιρὸ νὰ σὲ ἰδῶ·
» πῶς πέρασες ἵς τὰ ξένα;»

Μὰ πρὶν προφθάσω νὰ τοῦ πῶ :
 « Δὲν ζεύρεις πόσον σ' ἀγαπῶ
 » τρελλαίνουμαι γιὰ σένα »,
 φεύγει εὐθὺς σὰν ἀστραπὴ
 καὶ μὲ ἀφίνει — τί ντροπὴ ! —
 μὲ χέρια σκουριασμένα.

Ὅταν νὰ φεύγῃ τὸν θωρῶ,
 σὰν ἐρωμένη ληχταρῶ
 νὰ τὸν κρατῶ ἔς τὸ πλάι,
 νὰ τὸν χερῶ νὰ μὲ χερῆ.
 Πρὶν νὰ τὸν ὄσῃ ἀναχωρεῖ·
 πάει κι' ἀκόμη πάει !

Στάσου μαριόλικε παρῶ,
 στάσου, ἡ μόνη μου χαρὰ,
 στάσου λιγάκι ἀκόμα.
 Τοῦ κάκου· φεύγει καὶ πετᾷ
 καὶ τὸν φτωχὸ μὲ παραιτᾷ
 μὲ ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

Ὅρα καλὴ, ὦρα καλὴ
 ἔς τὴν τσέπη ποῦ σὲ προσκαλεῖ
 μὴ στέχης· τρέχα, πέτα.

Μὰ ἄκουσε τί θὰ σοῦ πῶ :
 « Ἐπίσκεψι δὲν ἀγαπῶ
 » μὲ γάντι κι' ἐτικέτα.

» Τί ἐτικέτες ἄλῃς ἐκεῖ·
 » ἐπίσκεψι ἀρμενική·
 » μὴ πράγματα χαμένα. »

Θύμωσε ὅμως φοβερὰ
 καὶ ἀπὸ τότε — συμφορὰ —
 τᾶχουμε χαλασμένα.

Ἐπίσης δὲ ὑπὸ ἔποψιν ποιητικὴν ὄρασιον εἶνε καὶ
 τὸ ἐξῆς ἐπιγραφόμενον :

Ἡ ψαράδαινα.

Ἄγῃτε εὐμορφιὰ ποῦ ἔχει ἡ ψαράδαινα ἐκεῖνη·
 εἰς τὸ καθ' ἄφρατο χέρι κρεμαστὸ βασιτῆ κορίνη
 μὲ μεγάλα φρέσκα ψάρια
 καὶ φωνάξ' ἀνὰρι' ἀνὰρια :

« Παιὶς θὰ πάρῃ
 » φρέσκο ψάρι ; »

Ἄγῃτε μάτια, ὄγῃτε φρούδια, ὄγῃτε πρόσωπο φεγγάρι·
 Ἄπὸ τέτοια μιὰ κοπέλα ποῖς ψαράκια δὲ θὰ πάρῃ ;
 Ἐχει εὐμορφιὰ ποῦ σφάζει, εὐμορφιὰ ποῦ μαγνητίζει·
 ἔς τὰ ὀλόθροσα νεράκια τοῦ γαλαῶ τὴν ἀκονίζει.

Ἡ μαριόλα πόσο νάζει
 ἔχει ἄσῃ γλυκὰ φωνάξῃ
 μὲ καμάρι :
 « Φρέσκο ψάρι ! »

Ἄγῃτε, ἡ ματιὰ της ἰστράφτει καὶ φωτίζει καὶ λαχύρις ρίχτει.
 Ἄν θελήσῃ ἔς τὰ σαλόνια ἐνὰ της νὰ βίξῃ δίχτυ,
 γίλια δυὸ ἐκεῖ ἄσῃ ψάρια
 θὰ τσακώσῃ παλληκάρια.
 Ἄγῃτε χάρη !
 « Φρέσκο ψάρι ! »

« Φρέσκο ψάρι ! » Ὁλημέρα ἡ φτωγοῦλα τοῦτο κάνει,
 νὰ κερδίσῃ πέντε γρόσια, τὸ ψωμάκι της νὰ βγάγῃ.

Ζέστα, κρύο, ὄλο τρέχει
 καὶ γυμνὰ ἡ δόλια ἔχει
 τὰ ποδάρια.
 « Φρέσκα ψάρια ! »

Θέλει μὲ τὰ δυὸ της χέρια νὰ κερδίξῃ τὸ ψωμί της,
 γιὰτὶ θέλει νὰ φυλάξῃ τὴν ἀδόλωτη τιμὴ της.

Ἡ δουλειὰ ποτὲ καμμία
 δὲν τῆς φέρει ἀτιμία,
 ἄσῃ πολλῆ εἰς τὸ παζάρι
 — ὄχι τὴν τιμὴ — τὸ ψάρι.

Τοιοῦτο καὶ τὸ τεῦχος τοῦτο, ὅπερ περικλείει
 ποιήματα οὐκ ὀλίγας ἔχοντα καλλονὰς καὶ ὅπερ ἄ-
 ξιον ἔστιν ἀναγνώσεως.

* * *

Μέγαν προκαλεῖ θόρυβον ἐν Γαλλίᾳ τὸ ἄρτι συντε-
 λεσθέν μνησιτόρημα τοῦ περιπύστου Émile Zola *Le
 Docteur Pascal*. Τὸ μνησιτόρημα τοῦτο, καθὰ τοῦ-
 λλάχιστον γράφει ὁ τὴν φιλολογικὴν κριτικὴν ποιού-
 μενος ἐν τῇ *Κυαρῇ* Ἐπιθεωρήσει τῶν Περσιῶν κ.
 Émile Faguet, ἐκρίθη ὑπὸ τῆς δημοσίας γνώμης ὡς
 κατώτερον πάντων τῶν μνησιτορημάτων τοῦ συγγρα-
 φέως τοῦ Debacle καὶ αἰείποτε ὑποψηρίου ἀκαδημαϊ-
 κοῦ. Τὰ κύρια πρόσωπα τοῦ νέου ἔργου τοῦ Zola εἰσὶν
 ὁ Docteur Pascal, ἀνὴρ πενήτηκοντα καὶ ἐννέα ἐτῶν
 καὶ σοβαρὸς, καὶ ἡ Clotilde, κόρη εἰκοσιπενταετίας,
 ἥτις μέχρι τινὸς παρίσταται παρθένος σεμνή, ἐπὶ τῇ
 ἀπλῇ δ' ἀφηγήσει τῶν νόμων τῆς κληρονομίας μετα-
 βάλλεται καθολοκληρίαν, παραδίδοται τῷ παρὰ τὸν
 χαρακτήρα αὐτοῦ τοιαῦτα πράττοντι Docteur Pascal
 καὶ καθίσταται παλλακίς αὐτοῦ. Αἱ ἐκπλήξεις ἐν
 τῷ ἔργῳ διαδέχονται ἀλλήλας, καὶ τὰ ἀκατανόητα
 οὐκ ὀλίγα φέρονται. Τὰ πρόσωπα οὐδαμῶς ζῶσι, ἰού-
 λλάχιστον ὡς τὰ ζῶντα ὄντα. Οὐδεμία τηρεῖται συν-
 ἔχεια ἐν τῇ ἀναπτύξει τῶν παθῶν αὐτῶν.

O. A.

ΕΤΑΙΡΕΙΑΙ ΚΑΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ

Ἑλληνικὸς Φιλολογικὸς Σύλλογος.

Συνεδρία τῆς 21 ἰουνίου.

Προεδρεία Δ. Μαλιάδου. Ἀναγινώσκονται καὶ ἐπι-
 κυροῦνται τὰ πρακτικὰ τῆς προτέρας συνεδρίας. Ὁ
 κ. γεν. γραμματεὺς ἀνακοινοῦται περίληψιν τῶν
 εἰσεληουσῶν κατὰ τὸ λῆξαν ἐφθήμερον ἐπιστολῶν ὡς
 καὶ τὰς βιβλίων προσφορὰς. Ἡ ἀλληλογραφία σὺν
 τοῖς ἄλλοις περιελάμβανε καὶ ἐπιστολὰς τῆς Α. Ἐξ.
 τοῦ κ. Χρηστάκη ἐφέντη Ζωγράφου, ἐπιτίμου μέλους
 καὶ μεγάλου εὐεργέτου τοῦ Συλλόγου καὶ τοῦ κ. Κ.
 Καραπάνου, ἀλλοτε προέδρου τοῦ Συλλόγου καὶ ἰ-